

MAGIA MAEȘTRILOR ULEIȘTI

Secretul sticlulelor fermecate

Redactor: Mia Morărescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Foto copertă: Virginia și Isabela Petrică

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETRICĂ, VIRGINIA

Magia maestrilor uleiști : secretul sticlucelilor fermecate - roman /
Virginia Petrică. - București : Cișmigiu Books, 2023
ISBN 978-606-28-1681-0

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062816810

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2023
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

VIRGINIA PETRICĂ

MAGIA MAEȘTRILOR ULEIȘTI

Secretul sticlutețelor fermecate

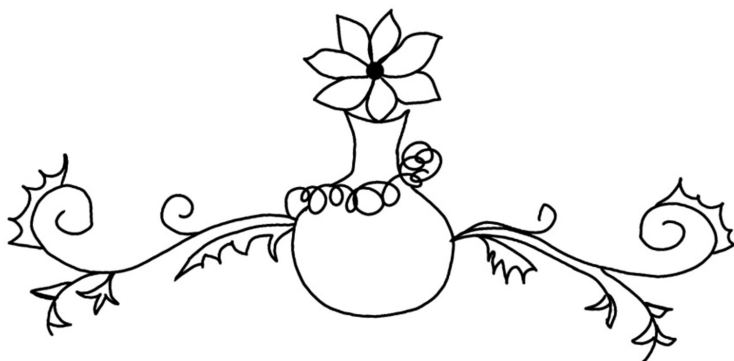
roman

CÎȘMIGIU
books

*Bunicilor, părinților, soțului și fiicei mele,
care m-au învățat să citesc Cartea vieții!*

Cartea întâi

Secretul sticlulelor fermecate

Sticle, sticlute, fiole și flacoane

Scăââârrr! ușa trădă pașii tăcuți ai băiatului.

– Bunicule, ești aici? întrebă Toma cu glas cântător, dar nu primi niciun răspuns.

În încăperea înaltă, razele jucăușe ale soarelui de primăvară făceau să danseze firele minuscule de praf ca și cum din tavan ar fi plouat cu vârtejuri de aur. Pe rafturile de lemn vechi, care acopereau pereții până sus, se înșirau misterioase sticlute indigo, borcane dolofane cu capace aurii, sticle înalte și mlădioase, precum și cutiuțe rotunde sau pătrătoase de metal arămiu: toate aveau etichete în culori vesele, astfel încât zidurile păreau tapetate cu un mozaic ciudat și pestriț.

În centrul camerei, pe o masă înaltă, cu multe sertare, care servea drept teighea, așteptau câteva pungi de hârtie cafenie, etichetate cu scrisul mărunțel și ordonat al bunicului: „două picături de ulei de arnică, de trei ori pe zi, pe genunchiul lovit”, „o picătură de ulei de lavandă la tâmple pentru dureri de cap”... „Lavandă! Lavandă și încă ceva...Dar ce?

Toma trase adânc aer în piept, încercând să ghicească parfumul care învăluia totul mângâietor și reconfortant în același timp. Iubea mirosurile din

prăvălia de uleiuri a bunicului său și pe cele mai multe învățase să le recunoască, separându-le în mintea lui, unul câte unul din amestec, așa cum se cerne făina prin sită. Oare ce îi scăpa azi?

Băiatul lăsă din mână punguțele, se asigură încă o dată că nu era nimeni în cameră, apoi se îndreptă către ușa din spate, aproape ascunsă între două rafturi și mascată pe jumătate de o perdea cu falduri grele de catifea ciocolatie.

Dincolo de ușă, un hol îngust și întunecat îl întâmpină cu o adiere proaspătă și vioaie. Parcă ar fi intrat în bucătăria mamei, când aceasta presăra deasupra oalelor aburinde ierburi parfumate. „Cimbru și rozmarin!” adulmecă repede nasul lui Toma, în timp ce mâna lui apăsă încet clanța unei uși din dreapta coridorului. „DA! Ușa nu e încuiată și bunicul nu pare a fi nici aici. E ziua mea norocoasă!”. Silueta zveltă a copilului se prelinse pe perete tiptil, tiptil.

Camera în care intrase dormita în penumbră, căci perdele moi de catifea filtrau destul de mult lumina soarelui, decupând fantomatic formele obiectelor. Mesele lungi erau acoperite de suporturi cu fiole și flacoane pline cu tot felul de uleiuri, linguri lungi de lemn, castroane adânci de porțelan, iar într-un colț se zărea un cazan mare din care ieșea un fum albăstrui, care mirosea dulceag și adormitor.

Printre flacoane, băiatul observă cu bucurie o carte deschisă. Sperase atât de mult să o găsească neîncuiată, încât nici nu îi venea să creadă. Era mare și volumi-

noasă, cu pagini îngălbenite și zdrențuite pe la colțuri, iar pe foile unde rămăsese deschisă, Toma admiră desenele detaliate ale unor flori și caligrafia aproape ștearsă, întreruptă ici-colo de pete de cerneală. Ținându-și răsuflarea, se apropie și mai mult și întinse mâna spre ea.

În acel moment auzi o bufnitură puternică, simți o lovitură și o senzație de arsură într-o parte, pe umăr, apoi văzu ceva masiv căzând pe masă.

– Miau!

Pisica bunicului îl privea zburlită. Aterizase de pe dulap pe umărul lui, apoi pe carte, pe care se așezase încolăcită comod, lingându-și blănița albă și pufoasă.

– Alba! Dă-te la o parte! M-ai și zgâriat, nesuferito!

Dar Alba nici nu se mișcă, ci doar miorlăi ușurel, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze pentru zgârietură.

– Ce faci aici, Toma?

Vocea supărată a bunicului îl făcu pe băiat să tresară. Nici nu auzise când acesta intrase în încăpere.

– Păi... te căutam, nu știam unde ești.

– Miau! Miau!

Pisica îi mângâia picioarele bunicului, cu coada ei ca spuma laptelui, miorlăind de zor, ca și cum i-ar fi povestit ce se întâmplase.

– Aha, înțeleg! mormăi bunicul încrunțat. Toma, știi bine că n-ai voie încă să citești din *Cartea maștrilor uleiști* singur. Mai ai multe de învățat ca s-o poți folosi cum trebuie. Ce scrie pe o filă poate fi completat de o alta, nu neapărat următoarea, iar unele lucruri se aplică

numai în anumite situații. Dacă nu sunt lângă tine, poți înțelege ceva greșit.

– Dar... Da, ai dreptate, eram curios s-o răsfoiesc. Tu nu mă lași să văd decât anumite pagini.

– E pentru binele tău... și al celorlalți... Cartea nu e o jucărie, Toma! Poate fi periculoasă! Te rog să nu se mai repete!

– Îmi cer scuze, n-o să se mai repete! oftă băiatul.

Ochii negri de cireașă amară ai lui Toma și ochii albaștri ai bătrânului se împăcară zâmbind.

– Bunicule, ochii tăi seamănă tare bine cu cei ai Albei, nu degeaba sunteți voi prieteni buni! Alba e grozavă, păcat că zgârie câteodată... își aminti brusc băiatul, ducându-și mâna la umărul îndurerat.

– Te-a zgâriat Alba? surâse bunicul cu subînțeles. Lasă-mă să văd!

Făptura mărunțică a bătrânelului se mișcă iute prin cameră, căutând o sticlută anume din care picură doi stropi de ulei parfumat pe dunga roșie care brăzda umărul nepotului. O răcoare plăcută făcu să dispară senzația de arsură și durere, dar și sentimentul de nemulțumire pe care încă îl mai avea pentru că nu reușise să ajungă la carte.

– Mușcată, nu-i așa? Îmi place uleiul de mușcată.

– Știi, a fost întotdeauna preferatul tău. De când erai mic și aveai tot timpul genunchii juliți. Mai ții oare minte aniversarea ta de la patru ani? Ai alergat să sufli lumânările, te-ai împiedicat de o piatră și te-ai lovit rău la picior, ba ți-ai mai spart și buza pe deasupra.

– Deși au trecut șapte ani de atunci, chiar îmi amintesc! Tare a mai durut, noroc cu sticlutele tale fermecate, ai mereu câteva prin buzunare.

– Uite, vino să vezi! Bătrânul îl luă de mână și îl conduse spre carte. Ca prin magie, paginile ei deschise înfățișau chiar o mușcată înfioată, care își scutura petalele peste o caligrafie apăsată, ordonată curgător ca o tulpină de floare: *Frunze și vlăstare moi vindecă rana din noi.*

– Nu numai rana din trup, ci și cea din suflet, nu-i așa, bunicule?

După atâta timp, Toma încă își mai simțea stomacul făcându-i-se ghem când se gândea la tatăl său, care dispăruse cu doar câteva zile înainte ca el să facă patru ani. Plecase în pădurea din spatele orașelului să caute plante de leac și nu se mai întorsese. Nu fusese găsit, în ciuda căutărilor tuturor celor din orașel, ce duraseră zile întregi.

– Ai învățat bine, uleiurile vindecă nu numai văzutul, ci și nevăzutul. De aceea, cel care le prepară, trebuie să vadă și ce nu se poate vedea...

Bătrânul fu întrerupt de miorlăitul melodios al Albei.

– Haide, avem clienți. Mai povestim altă dată!

Toma îi aruncă pisicii o privire nemulțumită, avea așa un talent să întrerupă conversația în cele mai nepotrivite momente.

Alba însă avea dreptate, în camera din față erau deja două persoane.

– Bună să vă fie inima! Așteptați de mult? De ce nu ați sunat la clopoțel? arată bunicul spre clopoțelul argintiu de pe colțul tejghelei.

– Ei, maestre Iosif, nu am vrut să te deranjăm. Oricum, știm că ai alt clopoțel mai special, râse o doamnă în vârstă, așezată într-unul din fotoliile din colțul încăperii, aplecându-se să mângâie mâța care sfârâia alintată.

– Toma, fii bun și dă-i doamnei Zina pungulița aceasta! Lavanda ar trebui să-i vindece migrenele. Iar prea bunului nostru tâmplar du-i cealaltă pungă.

– Ce bine că e gata! Lovitura la genunchi de săptămâna trecută încă doare rău, nu vrea deloc să treacă! se bucură bărbatul uscățiv așezat în celălalt fotoliu. Mulțumesc, vecine, uite aici bănuții.

Încăperea se umpluse deja de forfotă, în după-amiaza aceea parcă mai mult ca niciodată. Mulți oameni din orașel intrau și povesteau cu bătrânul, cerând leac pentru diverse probleme de sănătate și plecau, după caz, ori cu o punguliță de hârtie, ori cu un bilețel pe care scria când să revină după preparat.

Toma îl ajuta pe bunic, căutând ce îi cerea acesta, cățărându-se pe scară să-i dea vreo sticluță de sus, împachetând totul în pungi foșnitoare, împiedicându-se de coada mâței sau ronțăind vreo bomboană oferită de câte o clientă binevoitoare.

– Ei, s-a făcut târziu, băiete, ar cam trebui să închidem! își dădu seama bătrânul când în sfârșit se lăsă liniștea. A fost ceva lume astăzi. Vântul ăsta de primăvară e tare înșelător, aduce cu el neliniște, răscolește totul, provoacă fierbințeli și cine știe ce alte

necazuri. O s-avem de lucru zilele următoare. Dar acum trebuie să mergi acasă. Mama ta te așteaptă cu cina. Ți-ai făcut temele pentru mâine?

– Nu prea, dar nu am mult, câteva probleme la matematică și de învățat la botanică. Dar la ultima chiar nu-mi fac griji, ce scrie în manualul nostru știam deja de la tine încă de la șase ani. Seară bună, bunicule!

– Așteaptă, du-i sticluța asta mamei tale, o s-o ajute să aibă energie primăvara asta. Pentru tine nu-i nevoie, ai destulă!

Toma ieși vijelios, avea nu doar câteva probleme, ci vreo trei pagini de terminat la matematică. Se întoarce totuși să-i facă semn cu mâna bătrânului, care îl petrecea cu privirea din prag, cu coada albă a pisicii împletită printre picioare.

Când ajunse acasă, cina era deja pregătită: copane rumenite de pui și cartofi la cuptor cu... cimbru și rozmarin, salată cu frunze mici și amărui de unțisor din grădină, iar la desert plăcintă cu mere, parfumată cu praf de scortişoară.

– Ce de bunătați, mami! Mi-era o foame!

– N-ai apucat să mănânci la bunicu’?

– Nuu, a fost așa de aglomerat... Uite, ți-a trimis și ție o sticluță, ca să-ți dea energie.

– Minunat, chiar aveam nevoie de așa ceva.

Femeia deschise sticluța și respiră adânc, închizând ochii.

– E o grădină întreagă în sticluța asta, zâmbi ea și își înlătură cu degetul o șuviță blondă de pe frunte, ca și cum ar fi gonit o musculiță supărătoare.

– Ia să văd! Nu e chiar o grădină, doar un pic de busuioc și un strop de trandafir. Și încă ceva ce nu identific. E aceeași aromă pe care am simțit-o la magazin. Îmi e cunoscută, dar nu mai știu exact de unde s-o iau. Oare cu ce a umblat bunicul azi?

– Hai, lasă uleiurile și du-te la lecții! Imediat se face ora de culcare, spuse mama, alintându-i cu drag părul negru și bogat, cu zulufi rebeli.

Toma se repezi, pe scări, în camera lui și începuse să rezolve conștiincios tema la mate. Nu era tocmai materia lui favorită, dar îi plăcea să vadă că reușește să dea un sens cifrelor care aparent nu aveau nicio legătură între ele. Ordona datele problemei cu atenție, apoi se prefăcea că este un detectiv care are de rezolvat o enigmă. Fiecare problemă căreia îi dădea de cap îi oferea o mare satisfacție, ca un caz rezolvat de însuși Sherlock Holmes.

Când termină, își aruncă repede manualele și caietele în ghiozdan și se întinse în pat obosit. Nu mai avea chef de nimic, doar să închidă ochii și să se gândească la cartea cea veche, la sticlulele care tot timpul îl surprindeau cu un miros nou. Simțea că, oricât ar învăța, nu va reuși să stăpânească niciodată toate tainele bunicului. Și se grăbi să adoarmă repede, ca să se viseze maestru uleist, mânuind flacoanele fragile și inventând alte și alte uleiuri. „Oare ce parfum o să aibă visul meu din noaptea asta?”

Fete noi

Gădilat pe față de razele dimineții, Toma se trezi vesel și se îmbracă din câteva mișcări, coborând grăbit la micul dejun. Abia aștepta să-i povestească mamei ce visase.

– Eram în camera din spate a bunicului, știi tu, cea care seamănă cu un laborator. Și mă lăsa pe mine să prepar tot felul de amestecuri de uleiuri! spuse băiatul pe nerăsuflăte, ronțăind dintr-o felie bronzată de pâine prăjită.

– O să se întâmple și asta la momentul potrivit, mai ai un pic de răbdare. Nici tatăl tău nu a învățat totul dintr-o dată.

Toma privi cum ochii căprui ai mamei se întunecară brusc, devenind aproape negri. Acum semănau cu ai lui.

– Și ce arome a avut visul tău? întrebă mama, încercând să își ascundă tristețea. Copilul ăsta al ei visa parfumat, așa cum alții visau în culori vii, iar alții alb-negru.

– Mmm, flaconul în care amestecam uleiurile mirose ca o pădure de conifere: se simțea bradul lemnos și liniștitor, dar și pinul energizant. A, stai, cred că era și niște piper negru pe acolo!

– Ce căuta piperul în pădurea de conifere?
– Mamă, combinația asta ar fi un tonic minunat pentru răceli și pentru iarnă. O să îi povestesc bunicului.
– Crezi că nu o știe?
– Sigur o știe, dar pe mine nu m-a învățat încă. E interesant cum am inventat-o în vis.

– Uneori, visele îți dezvăluie dinainte ceva ce urmează să afli sau îți oferă soluții la întrebări pe care le ai. Acum lasă visele și fugi la școală, e destul de târziu.

Toma își luă ghiozdanul, dădu pe gât cana cu ceai de coacăze negre („da, știu, e bun la imunitate”), își îmbrățișă mama și plecă spre școală. Afară îl întâmpină o adiere răcoroasă, care îl făcu să-și strângă mai bine pe gât hanoracul pufos. Grăbi pasul pentru a se încălzi și pentru a-l ajunge din urmă pe colegul său de bancă (și cel mai bun prieten!).

– Hei, Cotiso, așteaptă-mă!

– Bună dimineața, Toma, dar ce te grăbești așa? Mai avem încă zece minute și școala e la doi pași.

Ce-i drept, în orașelul lor, distanțele nu erau prea mari. Singura problemă era că școala se afla pe deal, în Cetatea străbună, așa cum toți îi spuneau Centrului vechi. Cine dorea să ajungă acolo avea de ales între aproape 300 de trepte sau un drum șerpuitor, pe o pantă destul de abruptă. Iarna era cel mai greu la urcat, dar și cel mai distractiv la coborât, pentru că săniile sau pungile de plastic ajutau copiii (și uneori chiar profesorii) să ajungă jos imediat.

– Păi, avem botanică prima oră și n-aș vrea să întârzii.

– Nu-mi aduc aminte ca tu să fi întârziat de multe ori până acum. Mai ales la botanică. Știi că este materia ta favorită. Adevărul e că și eu aș iubi-o dacă aș avea un bunic așa de grozav, cu atâtea sticlute minunate. Să tot înveți despre uleiuri și plante. E o distracție continuă!

– Mie îmi spui!

– Chiar, când pot să mai vin pe la tine? Adică, atunci când ești la bunicul tău! E ca o casă fermecată acolo.

– Curând, oricum avem mult de lucru acum, poate îl rog să te lase să ne ajuti.

– O, ar fi super tare! Azi e bine?

– Nu știu, trebuie să-l întreb mai întâi. Nu are tot timpul chef de musafiri.

Când intrară în clasă, observară că era agitație mare.

– Toma, Cotiso, ați auzit? O să avem un coleg nou!

Ăsta chiar era motiv de agitație. În orașel se mutară lume nouă și mai rar persoane cu copii de școală. Ori erau mititei, ori peste treizeci de ani. Nu prea exista cale de mijloc. De obicei, majoritatea oamenilor plecau, nu veneau. Toți voiau să-și dea copiii la alte școli mai bune, din orașele mari. Dar școala lor era grozavă, profesorii îi tratau cu multă bunăvoință și le predau așa de frumos! Erau ca o mică familie. Toma nu ar fi dorit să se mute niciodată, dar se bucura să aibă un coleg nou.

Profesorul de botanică intră urmat, într-adevăr, de un copil. Dar nu era un coleg, ci o colegă!

– Bună dimineața, clasa a V-a, sunt încântat să vă anunț că cineva nou a fost repartizat la voi. Vă rog să faceți cunoștință cu Ionia!

– Ce nume ciudat, își dădură coate copiii, studiind-o pe noua venită din cap până în picioare.

Ionia era o apariție. Părul ei negru cu reflexii albastrii era prins într-o coadă împletită, înfășurată în jurul capului ca o coroană. Avea pielea atât de albă, încât părea translucidă, iar ochii ei verzi nu erau deloc timizi, ba chiar studiau cu atenție fiecare chip din clasă. Fetele se arătară încântate de haina ei, care semăna cu o pelerină cu glugă făcută dintr-un material lucios, mov-închis, aproape indigo. Băieții, în schimb, erau dezamăgiți că nu aveau un nou partener de joacă. Comentariile se stinseră însă repede, căci profesorul vorbea deja.

– Am început data trecută să discutăm despre plantele medicinale. Ar putea să-mi spună cineva câteva plante bune pentru sistemul digestiv? Ionia, tu nu trebuie să răspunzi, căci nu ai fost la lecție.

– Dar pot să răspund! Cele mai cunoscute sunt menta, gălbenelele, sunătoarea, chimenul sau mărarul. Nu așa des folosite sunt păpădia, armurariul sau pelinul.

– Ar trebui să vă atrag atenția că pelinul trebuie administrat cu mare atenție, întrucât are potențial toxic! a intervenit profesorul. Poate să mai numească cineva alte plante toxice sau otrăvitoare, care totuși sunt folosite în medicină?

Mâna lui Toma țâșni ca o săgeată. Singura, de altfel, în toată clasa... în afară de cea a Ioniei.

– Spune, Ionia! o îndemnă profesorul.